

Hồi Thứ Ba Mươi

NHỮNG CÁI CHẾT ĐỘT NGỘT

Khách giang hồ vẫn thường lui tới các thị trấn, chẳng những để lấy tin tức cần thiết mà còn mua sắm các thực phẩm cho những ngày hành trình qua những vùng hiểm trở hoang vắng.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cũng lẫn vào trong đám đông người để hoàn thành mục đích của họ khi đặt chân đến thị trấn này.

Chàng Lãng Tử Trầm Kha vẫn với dáng nét trầm lặng từ lúc nào đến giờ. Vẫn thích trang phục màu xám và vẫn chiếc nón rộng vành che nắng che mưa.

Mới thoáng nhìn qua không ai nhìn rõ mặt chàng, sắc diện đẹp xấu thế nào. Nhưng giang hồ tứ chiến, còn trăm nghìn cái lạ cái đẹp, cái kỳ quặc khác đã khiến cặp mắt người thị trấn vốn đã quen nhìn với những nhân vật giang hồ ấy rồi. Họ không còn ngạc nhiên nữa.

Hơn nữa trong những bang hội cũng như các môn phái đều muốn sắc phục riêng biệt cho họ nên còn nhiều cái khó nhìn, hay ưa nhìn, xảy ra hằng ngày đối với người dân thị trấn. Thành ra họ không thấy những hành vi này là lạ lùng, kỳ quái nữa.

Ông lão Bá Đồng Nhi với danh trấn giang hồ bằng bốn chữ Cuồng Phong Nghịch Cước vẫn bản tính mê đùa nghịch ngợm như những đứa trẻ say mê trong trò chơi của chúng.

Người qua kẻ lại, tấp nập dập dìu. Cho bõ những lúc xông pha nguy hiểm trong sào huyệt địch, nên lão lấy làm vui vẻ cười đùa luôn miệng.

Trầm Kha liền quay sang nói với lão:

- Chúng ta làm sao mua kiệu đây?

Bá Đồng Nhi cười hì hì:

- Dễ mà! Đi theo thúc thúc là có ngay.

Vừa nói Bá Đồng Nhi vừa bước vào một đại tửu lâu sang trọng.

Thấy vậy Trầm Kha liền hỏi:

- Ủa! Vào nơi này làm gì có kiệu mà mua?

- Có chứ!

Trầm Kha liền dừng lại thì Bá Đồng Nhi nắm tay chàng vừa lôi đi vừa nói:

- Chúng ta vào đây kêu ít món nhắm rượu rồi bảo bọn tiểu bảo đi tìm mua cho chúng ta một chiếc kiệu là có ngay, chứ chúng ta cứ đi vòng vòng mãi chỉ mất thì giờ.

Trầm Kha nhận thấy phải nên cười nói:

- Thúc thúc hành động như vậy là thượng sách, luôn tiện chúng ta mua một ít lương khô chuẩn bị cho cuộc hành trình qua Hắc Thủy Đàm. Và lát nữa bảo chủ quán làm một ít món ăn ngon mang về cho lão tiên bối Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung cô nương.

Bá Đồng Nhi gật gù:

- Phải lắm! Phải lắm!

Hai người liền đi luôn lên lầu và tìm một chiếc bàn cạnh cửa sổ để ngồi nhấp rượu cùng ngắm phong cảnh quanh vùng.

Sau khi gọi thức ăn, mỹ tửu, Bá Đồng Nhi cũng dặn dò tên tiểu bảo mua giúp cho lão một chiếc kiệu thật tốt. Tên tiểu bảo vâng dạ thi hành ngay.

Tên tiểu bảo liền thưa:

- Thưa gia gia, kiệu ở thị trấn chỉ có một tiệm làm tốt và mua ngay được nhưng hơi xa. Hơn nữa phải chờ họ chọn ngựa, mắc giàng... nên nhớ có trễ đôi chút xin gia gia vui lòng chờ.

Bá Đồng Nhi liền lấy một thỏi bạc chìa ra nói:

- Chỗ nào xấu và chậm chạp, người cứ cho thỏi bạc ròng này là tốt và mau chóng ngay.

Tên tiểu bảo cười xòa híp mắt:

- Gia gia rộng rãi quá.

Hắn vừa nói vừa cầm nén bạc cho vào túi và rồi rít cú chào chạy đi ngay.

Bá Đồng Nhi quay qua Trầm Kha:

- Có tiền là xong tất cả. Bây giờ chúng ta cứ ăn uống để chờ đợi.

Đây là một đại tửu lầu và thực khách thật đông đảo. Nhưng tầng lầu có phần ít người hơn vì giá đắt hơn nên chỉ kẻ có tiền và khách giang hồ thích rộng rãi yên lặng mới lên tầng lầu này.

Hai người đang ăn uống một cách ngon lành thì từ phía dưới lầu một toán độ bảy tám người đi lên.

Dẫn đầu là một lão đạo sĩ cầm chiếc phát trần, rồi theo sau là một trung niên nho sinh cùng với sáu lão già mặt lạnh như tiền ung dung đi theo. Toán tám người này cũng chọn một chiếc bàn tròn thật lớn ở một góc phòng để ăn uống.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vừa ăn vừa chuyện trò để chờ tên tiểu bảo đem kiệu về, nhưng bữa ăn đã xong mà vẫn chưa thấy hắn về nên Trầm Kha liền gọi tên quản lý lên hỏi:

- Tên tiểu bảo đi lâu rồi sao chưa thấy trở lại?

Tên quản lý ấp ứng nói:

- Tôi không hiểu tại sao. Hay là...

- Hay là thế nào?

- Để tôi cho người đi hỏi xem sao...

Vừa lúc đó có một giọng nói làm mọi người phải chú ý:

- Không cần phải đi, hắn đã chết rồi...

Câu nói như tiếng tử thần vừa dứt, họ đã thấy dưới lầu và từ nơi những cửa sổ một số người bịt mặt phi thân vào.

Tên quản lý mặt tái mét giọng run run:

- Các người là ai? Tại sao lại giết tên tiểu bảo?

Một lão già râu đỏ hoe cười sặc sụa quát:

- Muốn giết hay không là quyền của ta, ngươi không được quyền hỏi!

Rồi lão già này nhìn trừng trừng vào Trần Kha hỏi lớn:

- Các hạ là 'Lăng Tử Trầm Kha' phải không?

- Vâng! Tại hạ là Lăng Tử Trầm Kha! Không biết quý đại danh của tiền bối là gì?

- Hừ đừng giả vờ điềm đạm, quỷ kiếm của ngươi đã gây khủng khiếp giang hồ nên ta là Câu Hồn Quỷ Điền Khung và mấy bạn hữu muốn lãnh hội kiếm pháp của ngươi.

- À! Thì ra là vậy! Chính vì lý do này mà các ngươi giết tên tiểu bảo để thị uy với ta chăng?

Lão quỷ này cười sặc sụa rồi đáp:

- Phải! Phải! Ngươi nói thông lý lắm! Nhưng hãy xem ngọn thương của ta đây.

Trầm Kha thật không ngờ lão quỷ này quá nóng nảy động thủ như vậy nên chàng bức mình nhúu đôi mày kiếm, trợn người vùng tránh né ngọn thương của đối phương.

Thực khách đã lẩn tránh từ lúc có lời qua tiếng lại. Nơi gian lầu này giờ đây chỉ còn có bốn tám người ngồi bàn tròn là còn ngồi im lặng theo dõi diễn biến.

Nhưng hình như lão đạo sĩ có phần nóng nảy song chàng trung niên thư sinh nói nhỏ điều gì đó nên tất cả lại im lặng, nhưng ánh mắt của lão đạo sĩ vẫn hăm hực như ám ức trong lòng điều gì.

Bá Đồng Nhi vẫn ngồi trong chiếc ghế võ tay cười la:

- Tuyệt! Tuyệt lắm! Cứ đánh nhau cho đổ bể hết bàn ghế chén bát của Nghi Lâm tửu lầu này đi.

Lão vừa nói tới đó bỗng một tiếng quát lớn:

- Lão già này muốn chết!

Tức thì một ngọn trường côn của một tên bịt mặt đứng cạnh quát xuống một cách nhanh chóng và bất ngờ.

Bá Đồng Nhi miệng hô:

- Ó! Cái tên cướp cạn ban ngày...

Lão vừa hô thì tay lão chụp luôn chiếc đĩa bàn lớn, dùng nội lực lia chiếc đĩa này vào giữa bụng tên bịt mặt.

- Phụp!

Tên này la lên một tiếng ‘á!’ liền buông ngọn trường côn, ôm lấy bụng thụt lùi, máu me lênh láng rồi bỗng ngã nhào trên mặt sàn giấy lên mấy cái chết luôn.

Những tên bịt mặt khác thấy vậy liền ập vào vây Bá Đồng Nhi vào giữa và trận hỗn chiến xảy ra.

Về phía lão Câu Hồn Quỷ Điền Khung, sau một thế tấn công bất ngờ đầu tiên bị hụt, nên lão liền xử dụng liên hoàn thương pháp, tới tấp đâm chém sả vào Trầm Kha gây ra thành từng đợt gió cuốn.

Trầm Kha quá tức giận, phần nóng nảy là vì chưa mua được chiếc xe để đem đi nên sát khí dôn dập, chàng không nói thêm một lời nào và cũng không còn né tránh ngọn thương của đối phương nữa. Trầm Kha liền rút thanh trường kiếm ra hét to:

- Tự nhiên ngươi muốn chết! Đừng trách ta hồ đồ!

Ngọn trường kiếm của Trầm Kha như ánh chớp lóe lên chém vào giữa ngọn trường thương của Điền Khung.

- Chát!

Cả hai dội lại, nhưng trong ánh chớp này Trầm Kha hét lên:

- Hãy đỡ!

Lão quỷ câu hồn Điền Khung còn đang ngỡ ngàng thì đã thấy trước mặt rồi đâu cũng thấy bóng kiếm chập chùng như bức tường, màn lưới sắp trùm lấy lão.

Lão kinh hoàng tung thương ra đỡ nhưng lúc này lão không còn biết kiếm nào là hư kiếm, kiếm nào là thực nên khi ngọn thương lão được tung ra cũng là lúc lão hét lên kinh hoàng:

- Á!... Quỷ... kiếm!

Ngọn thương lão không còn nắm chặt được nữa nên đành buông rơi, một vòi máu từ lồng ngực lão vọt ra có vòi. Lão lão đảo rồi ngã nhào vào vũng máu chết lịm.

Chưa hết giận, Trầm Kha nhìn qua thấy bọn bịt mặt đang còn một số vây công Bá Đồng Nhi nên chàng hét lên một tiếng, ngọn quỷ kiếm tung tuyệt chiêu giao chiến vào đám người bịt mặt...

Nhiều tiếng la kinh hoàng, máu đổ, bàn ngã, chén bát vỡ gây nên một âm thanh hỗn độn vô cùng.

Từng thấy người bịt mặt ngã gục trong chớp nhoáng. Trong gian thực sảnh lúc này chỉ còn lại chàng Lăng Tử Trầm Kha, Bá Đồng Nhi và toán tám người ngồi ở góc phòng.

Lão quản lý từ nãy đến giờ vẫn chui tuốt dưới mấy chiếc bàn đồ bây giờ mới lăm lét chui ra thì bỗng một tiếng quát vang lên:

- Quỷ kiếm... hành động của ngươi thật đầy thủ đoạn.

Lão quản lý lại càng khiếp đảm hơn nên lại chui tọt vào gầm bàn nằm co quắp im lặng.

Nơi thực sảnh, sau giọng nói đầy đe dọa, lão đạo sĩ cầm ngọn phát trần từ bàn phía góc tường cùng bảy người kia từ từ bước ra.

Lão đạo sĩ hần học tiếp:

- Gặp ngươi tại đây, ngươi đừng hòng chạy thoát. Nợ máu thì phải trả bằng máu.

Không đợi Trầm Kha nói một lời nào, lão đạo sĩ liền quát chiếc phát trần tới tấp ra chiêu sát thủ.

Trầm Kha buộc lòng phải ứng phó. Chàng thầm nghĩ:

- Bọn đạo sĩ này thuộc phe phái nào mà hàm hồ quá sức! Chưa nói đầu đuôi mà đã ra tay sát thủ. Vậy là họ cũng chẳng tốt lành gì.

Nghĩ như thế nên chàng nhếch mép quát:

- Cho bọn ngươi biết thế nào là lợi hại.

Dứt tiếng quát, Trầm Kha liền tung ra một tuyệt chiêu, lưỡi kiếm như cánh quạt se kết thành một màn bạc.

- Phụt! Phụt!...

Hai tiếng vang lên khô khan. Trầm Kha và lão đạo sĩ đều bước lui ra sau.

Trầm Kha mỉm cười gần giọng:

- Lão đạo sĩ! Ta với ngươi có thù oán gì đâu mà ngươi hờ đồ đến thế?

Trong khi chàng bình thản hỏi lão thì lão đạo sĩ giận xanh mặt vì chiếc phát trần của lão đã bị kiếm của chàng chém đứt, bay lả tả rơi khắp mặt sàn nhà.

Gã nho sinh trung niên liền bước đến nói:

- Các hạ kiếm pháp tuyệt luân! Ta xin lãnh hội!

Gã nho sinh chỉ nói đến thế, liền tức thì xòe chiếc quạt trên tay tung ra hai thế xé gió tấn công vào giữa mặt Trầm Kha.

Chàng nhủ thầm:

- Tại sao những người này lại hần học với ta như thế? Chắc hẳn bên trong có nguyên do gì đó.

Nghĩ như vậy nên chàng do dự rồi quát:

- Các hạ hãy dừng tay!

Gã nho sinh âm trầm gần từng tiếng:

- Khỏi phải nói nhiều! Hãy đỡ!

Liền với tiếng nói là chiếc quạt của gã nho sinh như ánh chớp bạc chap chòn chiêu thức khủng khiếp.

Trầm Kha không muốn cuộc chiến kéo dài mất thời giờ nên chàng quyết dùng quỷ kiếm đàn áp đối phương.

- Soạt! Soạt!...

Chiếc quạt của gã nho sinh trung niên cũng lại bị ngọn kiếm của Trầm Kha chém rách rơi từng phiến như cánh lá lìa cành.

Trước kiếm pháp tuyệt luân của Trầm Kha, chẳng những không làm cho đối phương nao núng mà chỉ tăng thêm vẻ căm hờn của họ hiện lên trong ánh mắt.

Trầm Kha chưa kịp nói một lời nào thì sáu lão già liền đứng thành hàng ngang tiến lên.

Trầm Kha sợ chiến đấu nơi lâu khách điểm này làm hư hại thêm đồ đạc của chủ nhân. Hơn nữa gian phòng này không được rộng rãi cho cuộc đấu với đông người. Vì thế chàng liền bảo:

- Muốn đánh nhau hãy rời đại tửu lâu này ra nơi mé rừng phía nam.

Nhưng một trong sáu lão già hần học:

- Dừng, dừng! Dừng đa đoan rồi trốn chạy, hãy trả mạng đây!

Nói dứt lời lão này phát tay, tức thì sáu lão già liền rút mỗi người một ngọn thương đứng vây Trầm Kha vào giữa.

Bá Đồng Nhi cùng lão đạo sĩ và chàng nho sinh trung niên đang chú tâm theo dõi cuộc đấu và phái bên kia sáu lão già liền nhích bộ.

Trầm Kha thầm nghĩ:

- Lại một thương trận của bọn chúng rồi!

Chàng vừa nghĩ đến đó thì từ mé trái, một ngọn thương đâm xéo qua. Chàng chưa kịp phản ứng gì thì từ ba mặt còn lại đều có ánh thương lấp lánh chém sả vào.

Trầm Kha hét lên:

- Hảo thương pháp!

Vừa quát chàng vừa lách người trong từng ánh thương để tránh né rồi ngọn trường kiếm cũng lóe lên như chớp giăng.

- Rắc! Rắc!

Hai tiếng kêu vang lên, hai ngọn thương đã gây một khúc. Tuy nhiên trận đấu vẫn tiếp diễn.

Bá Đồng Nhi đến lúc này giận quá quát ầm lên:

- Lũ khốn nạn! Muốn chết ta cho chết luôn!

Cùng với tiếng quát, lão liền đánh một chưởng về lão đạo sĩ và một chưởng về phía gã trung niên nho sinh.

Hai người này cũng không chậm trễ, liền đẩy chưởng về phía Bá Đồng Nhi phản kích.

- Bùng! Bùng!...

Cả ba người đều dội lại sát với vách tường.

Một đại tửu lâu, chỉ trong phút chốc biến thành vô đường. Bàn ghế, chén bát, thức ăn văng đổ tứ tung. Mỗi lần chưởng phong của đôi bên tung ra là mỗi lần gây thêm thiệt hại cho chủ quán. Thật là một cuộc chiến bất ngờ và khủng khiếp.

Một cảnh huyên náo của Nghi Lâm đại tửu lâu từ trước đến nay chưa từng có.

Đôi bên đang say sưa cùng nhau quyết đấu bỗng nhiều tiếng la đau đớn vang lên rồi tiếp theo là tiếng thây người ngã trên mặt sàn. Nhìn lại trong trận chiến đã thấy sáu lão già, lão đạo sĩ và gã nho sinh đều nằm chết trên mặt sàn.

Trong khi đó Trầm Kha đang ngơ ngác hỏi Bá Đồng Nhi:

- Tại sao lại thế này?

Bá Đồng Nhi cũng hỏi lại:

- Tại sao thế này?

Hai người cùng hỏi một câu mà chưa ai trả lời cho ai được.

Trầm Kha nói tiếp:

- Đang giao chiến cùng tiểu diệt bỗng sáu lão già này ngã nhào chết liền. Thật là kỳ quái.

Bá Đồng Nhi cũng nói:

- Trường hợp của thúc thúc cũng vậy...

Lão vôi ngừng bật rồi chạy đến xem xét từng người xong nói với Trầm Kha:

- Họ bị trúng độc!

- Trúng độc?

- Đúng vậy!

Trầm Kha thoáng giây suy nghĩ rồi chạy đến bàn ăn của họ quan sát rồi gật gù:

- Độc dược được trộn vào thức ăn và đồ uống.

- Bọn chủ quán này có âm mưu gì đây chẳng?

Vừa lúc đó tên quản lý sợ sệt chui ra khỏi gầm bàn thì Trầm Kha đã chớp lấy tay lão quát:

- Phải người đầu độc không?

Tên quản lý kêu ‘á’ lên một tiếng thất thanh vì sợ hãi rồi run giọng nói:

- Tôi... tôi có làm gì đâu!

- Ai bỏ độc dược vào thức ăn của những người này?

Tên quản lý ngạc nhiên:

- Độc dược gì?

- Chất độc đã ngấm vào cơ thể của họ để rồi họ ngã nhào chết tất cả kìa.

- Điều này tôi... tôi không hề biết được. Chỉ có tên đầu bếp biết mà thôi...

Vừa lúc đó từ dưới lầu một số người chạy lên nói:

- Lão đầu bếp đã bị ai đánh chết bỏ vào lu gạo.

Trầm Kha nghe qua liền buông lão quản lý rồi quay sang Bá Đồng Nhi nói:

- Chuyện này còn nhiều rắc rối lắm!

Rồi chàng chỉ bọn lão đạo sĩ nằm chết hỏi Bá Đồng Nhi:

- Thúc thúc có biết họ là ai chẳng?

Bá Đồng Nhi gật đầu:

- Phái Điểm Thương.

- Phái Điểm Thương?

- Đúng vậy!

- Nhưng họ với tiểu điệt nào có gì oán thù tại sao lại có việc thế này.

- Chắc có uẩn khúc gì mà chúng ta chưa tìm ra.

- Vậy bây giờ tính sao đây?

- Còn tính gì nữa! Hãy đưa tiền cho chủ quán để bồi thường, nhờ họ lo cho mấy xác chết này và chúng ta phải rời nơi này.

- Không mua kiệu à?

Lúc đó tiếng người ồn ào nhao nhao lên.

Bá Đồng Nhi liền nói với Trầm Kha:

- Chúng ta hãy đi nhanh chứ để đám người kia lên thì phiền phức lắm!

Trầm Kha chưa kịp đáp lời thì Bá Đồng Nhi đưa mấy nén bạc cho tên quản lý bảo:

- Hãy lo cho tất cả nhé!

Tên quản lý gật đầu vâng dạ lia lịa thì Bá Đồng Nhi và Trầm Kha băng mình qua cửa sổ phi thân qua dãy nhà kế cận chạy lẫn vào cuối đường mất dạng.

Chạy một đoạn khá xa, Bá Đồng Nhi liền chỉ về phía đường cắt ngang nói:

- Chúng ta đến đằng kia để mua một chiếc kiệu.

Vừa lúc đó, có một cỗ xe đi qua. Bá Đồng Nhi liền lách mắt cho Trầm Kha rồi nhảy vọt ra chặn cỗ xe lại.

Gã phu xe liền gờ cương ngựa lại hỏi:

- Có việc gì vậy?

- Cỗ xe này các hạ bán cho chúng tôi được không?

Gã phu xe bực tức:

- Xe làm ăn mà các người đòi mua, lão này quái dị thật.

Trầm Kha quan sát thấy chiếc xe ngựa có thùng sau dùng để chở người được đóng kín. Xe có mấy cửa sổ nhỏ nhỏ để khách ngồi bên trong có thể nhìn ra ngoài được. Chiếc xe này do hai con ngựa kéo. Chàng nghĩ thầm:

- Xe này thật tiện lợi cho việc đưa Dung muội đi.

Nghĩ như thế nên chàng nói với Bá Đồng Nhi:

- Cỗ xe này tốt lắm thúc thúc à!

Bá Đồng Nhi hiểu ý nên nhanh như cắt, lão nhún người bay lên chỗ gã phu xe ngồi và đồng thời vung tay điểm vào mấy huyệt đạo làm gã phu xe không tài nào tránh đỡ được.

Bá Đồng Nhi liền thấy gã phu xe cho Trầm Kha:

- Chụp này!

Vừa nói lão tung gã phu xe cho Trầm Kha đang đứng ở mé lộ. Chàng liền nhẹ nhàng chụp lấy gã phu xe đặt vào trong một bụi rậm bảo:

- Người cứ nằm nghỉ một lúc là tỉnh dậy được và đây là tiền để đền cho người.

Trầm Kha lấy bạc bỏ vào túi gã phu xe rồi đưa tay giải khai huyệt đạo cho gã, nhưng liền đó lại điểm vào mê huyệt làm gã phu xe này rũ xuống ngủ mê man.

Hành động trong chớp nhoáng, Trầm Kha tung người lên xe ngồi cạnh Bá Đồng Nhi, tức thì lão liền cho ngựa quay đầu nhắm hướng Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung đang chờ ngóng mà ra rồi.

Hai con ngựa tốt sỏi vó chạy nhanh.

Trầm Kha hỏi:

- Thúc thúc, như vậy là chúng ta đã không mua lương khô và đồ ăn cho họ rồi?

Bá Đồng Nhi cười khì khì:

- Có đây! Tiểu diệt đừng có lo.

Vừa nói lão vừa trao giây cương cho chàng và lấy một cái bị trong chứa thực phẩm lương khô. Lão vừa cười vừa nói:

- Có lão là không sợ đói mà!

Trầm Kha thúc cương làm hai con ngựa sải vó phóng gió lao đi thật nhanh.

Bá Đồng Nhi thấy vậy đùa:

- Nhớ con bé rồi sao nôn nóng vậy?

Trầm Kha mỉm cười đáp:

- Tiểu diệt sợ chúng ta đã mất quá nhiều thì giờ sợ lão tiên bối Mã Tú Loan trông lo.

- Chứ không phải sợ con bé lo à?

Cả hai cùng cất tiếng cười hờn nhiên.

Con đường càng lúc càng hiểm trở, khó khăn nên đầu cố gắng hai con ngựa cũng không đi nhanh hơn được.

Cho đến trưa, lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu thì hai người mới đến chân mé núi mà Mã Tú Loan đang chờ đợi.

Đến một đoạn nữa thì xe ngựa không thể đi được, Trầm Kha liền gò cương nhả xuống, miệng nói:

- Để xe nơi này, chúng ta lên trên đó vậy.

Hai người liền băng mình về nơi hang đá mà Mã Tú Loan cùng Lữ Mộ Dung đang trông đợi.

Chỉ thoáng chốc là cả hai đã đến cửa hang.

Trầm Kha vừa bước vào vừa gọi:

- Lão tiên bối! Lão tiên bối!

Chàng ta gọi mấy tiếng song vẫn không thấy ai đáp lời. Chàng hốt hoảng dừng lại thì Bá Đồng Nhi cũng đã đứng bên cạnh. Trầm Kha quay sang hỏi:

- Sao lại thế này thúc thúc?

Bá Đồng Nhi liền bảo:

- Hãy quan sát trong hang xem sao?

Thế là hai người liền lục soát khắp hang. Họ tìm từng ngách đá nhưng vẫn không thấy một vết tích gì.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi lại quay qua phía ngoài tìm kiếm. Khắp một vùng quanh đó đều được hai người tìm thật kỹ lưỡng song cả hai đều thất vọng.

Mặt trời đã ngã sang chênh chếch, một màn bí mật bao trùm. Bao nhiêu vấn đề thắc mắc trong đầu óc hai người.

Trầm Kha hỏi Bá Đồng Nhi:

- Thúc thúc có ý kiến gì không?

Bá Đồng Nhi thật sự lo lắng:

- Việc này thật là kỳ quái!

Rồi giọng lão ta đều đều phân tích:

- Lữ Mộ Dung cô nương đang nhiễm độc thì có thể nói là bị địch nhân hãm hại dễ dàng, song lại có cả lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan canh giữ lẽ nào lại sơ suất. Hơn nữa kẻ nào áp chế bà ta ta đâu phải dễ dàng, mà cả vùng này cũng như trong hang đá này đều không thấy một sự chiến đấu hay dấu tích gì cả.

Lão lại lẩm bẩm:

- Thật là kỳ quái! Thật là kỳ quái!

Trầm Kha cũng bàn thêm:

- Việc này e rằng có sự sắp đặt chăng?

- Tiểu điệt nói ra xem.

- Chúng ta đến Nghi Lâm đại tửu lâu thì lại gặp rắc rối. Một bọn là Câu Hồn Quỷ Điền Khung, rồi tiếp theo là bọn Điểm Thương.

Ngừng một chốc chàng lại tiếp:

- Đối với bọn Điền Khung, chúng ta có thể bảo chúng là lực lượng của đối phương, cốt ý làm chậm trễ nghĩa là cầm chân chúng ta để bọn khác hành động tại nơi này, mặc dù chúng ta chưa có thể biết được đối phương là ai. Nhưng còn bọn Điểm Thương thì thế nào? Chẳng lẽ bọn này cũng đối nghịch, cũng là thuộc phe Hắc đạo ư? Điểm Thương đầu sao cũng là một danh phái lừng danh trong võ lâm, thuộc bạch đạo chính phái. Vì vậy, hai sự kiện này làm cho chúng ta phân vân, và khó nghĩ vô cùng...

Bá Đồng Nhi có vẻ đắn đo thì Trầm Kha lại tiếp:

- Hơn nữa, nơi đây không có một dấu vết nào khả dĩ bảo rằng lão tiền bối Nguyệt Nga Mã Tú Loan chiến đấu với địch nhân, song chẳng lẽ bà ta lại đột ngột ra đi khi bà ta có hẹn chờ chúng ta cùng đi với nhau mà.

Bá Đồng Nhi cũng tán đồng:

- Bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan không thể hành động như vậy đâu. Theo ý thức thức thì nhất định phải có một sự bí mật nào đây mà chúng ta chưa tìm ra được.

Trầm Kha suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu điệt có ý kiến này!

Bá Đồng Nhi liền hỏi:

- Ý kiến gì tiểu điệt cứ nói ra may sao có thể tìm được tí ánh sáng nào trong việc này chăng!

Trầm Kha đưa mắt nhìn chung quanh một lần rồi dăm dăm nhìn vào cái hang tối đen nói:

- Chúng ta phải quan sát thật kỹ trong cái hang đá này thì mới quyết định được.

Cả hai lại bước vào, đưa mắt nhìn chung quanh quan sát, nhưng cái hang vẫn tối đen, tuy không sâu lắm song có hai khúc quanh nên ánh sáng không lọt vào được.

Trầm Kha liền đề nghị:

- Chúng ta phải thấp đuốc lên mới tìm được dấu vết nơi này, vì hai bên bờ hang đá gồ ghề lồi lõm nên khó phân biệt được những dấu vết bên trong.

Bá Đồng Nhi cũng đồng ý điểm này nên gật đầu.

Thế rồi cả hai người cùng quay ra, tìm cây khô làm đuốc đốt rồi mới đi vào...

oOo